

עוד, דאיתא בגמרא דאכלא אריה לגברא בג' פרסאות סמוך לרבי יהושע בן לוי, ולא הוי משתעי אליהו בהדיה [מכות יא.], דמהראוי לצדיק להתפלל שלא יארע תקלה לשום אדם ובפרט לאותן הסמוכים לו, והגם דלא חשיד קוב"ה דעביד דינא וכו', עם כל זה מהראוי לו להתפלל שיחזק הש"י את לב הרשעים לעוררם בתשובה, וככה אירע לאבניו אברהם להיות שהמקומות האלה היו סמוכים אליו, אזי הרע מאוד לבבו שאירע כזאת במקומות הסמוכים אליו והאשים את נפשו על הדבר, וז"ש וילך י"י כאשר כלה לדבר וכו', שהש"י הלך מאתו באשר שכבר כילה הדיבור, שלא היה עוד שום דיבור הנצרך לדבר אל אברהם אז, אבל אברהם בראותו שנפסק הדיבור חשב שהוא כענין רבי יהושע בן לוי דלא הוה משתעי אליהו בהדיה בגין דאכלא אריה לגברא בג' פרסאות הסמוכים, והאשים אברהם את נפשו על אשר לא התבונן מקדם על הדבר לבל יארע מקרה כזה במקומו ובסמוכים, וזהו ואברהם שב למקומו, דהיינו ששב בתשובה שלימה לפניו ית' על עסקי מקומו, ויתפרש למקומו על עסקי מקומו, כמו שפירשו המפרשים בכמה פסוקים למ"ד במקום על, והבן, ובאמת אברהם לא חטא בזה כי רחוקים היו מתשובה, והפסקת הדיבור היה בעבור שכבר אמר אליו הש"י כל המצטרף לעת כזאת, רק שכן דרך הצדיקים שמאשימים את נפשם, והודיענו התורה מעלת אברהם אבינו ללמד לבניו דעת:

וימל אברהם וכו' בן שמנת ימים.
 ביום השמיני היה לו לומר, וגם את יצחק בנו מיותר, דהיה לו לומר וימל אברהם אותו, אך הורה גודל תשוקת אברהם לקיים מצותיו ית', הגם שהיה לו שמחה עצומה בלידת בנו הקדוש כזה לעת זקנתו, יותר מזה גדלה תשוקתו מאד לקיים מצות בוראו למולו כאשר נצטווה, וכל שמנת הימים מרגע הוולדו היה מתגעגע ומייחל ומצפה מתי יבא יום השילום להבורא מצותו אשר צונו, וזהו אומרו בן שמנת ימים, ר"ל בחבור כל הח' ימים לרגע המילה, שכלם היו

המשך בעמ' הבא

אגרא דכלה

וירץ לקראתם מפתח האהל. הנה פתח האהל הוא קודם לו, והיה לו להודיע זכירת פתח האהל ולומר וירץ מפתח האהל לקראתם, וגם מפתח מיותר לגמרי, והנראה דאהך דינא דמצוה לרוץ לבית הכנסת, כתב המג"א בסי' צ' [סקכ"ד] דוקא עד הבית הכנסת, אבל בבואו אל בית הכנסת ילך באימה וביראה, (עיין מ"ש שם בחידושינו [בספר מגיד תעלומה] מהיכא נפקא מהגמרא), וכן הוא הענין בכל המצות, בדרך המצוה ירוץ, אבל בבואו סמוך למצוה הנה צריך לעשותה בדחילו ורחימו יכנס לה ביראת שמים המצווה המצוה, ולמדנו דעת הזה מאברהם אבינו וירץ לקראתם מפתח האהל, רצ"ל הריצה היתה רק מפתח האהל שהוא דרך המצוה, אבל בבואו סמוך להמצוה וישתחו ארצה באימה, וכן אמר דוד דרך מצותיך ארוץ כו' [תהלים קיט לב], והנה עיין באליה רבה [סי' צ'] בענין הך דינא שכתב דדוקא בסמוך וקרוב לבית הכנסת מצוה להתחיל לרוץ, מה שאין כן ביציאתו מביתו רחוק מבית הכנסת לא ירוץ שאינו ניכר עדיין אם הכוונה הוא בעבור בית הכנסת, ובשם שיירי כנסת הגדולה הביא שבכל הדרך מצוה לרוץ, והנה לדעת שכה"ג משמעו בכאן וירץ לקראתם מפתח האהל, להורות שבכל הדרך מצוה לרוץ, ועל כן התחיל הריצה לקראתם תיכף מפתח האהל הגם שאינו ניכר שהוא לקראתם כיון שהוא היה בדעתו שהוא לקראתם (וכמו"ש שם בחידושינו בפסוק ונדעה נרדפה וכו' [הושע ז ג]). רצ"ל כיון שנודע הענין לנו העוסקים במצוה, ולדיעה הראשונה י"ל דאשמועינן בהיפך וירץ לקראתם מפתח האהל, רצ"ל להיות שהיו עומדים המלאכים בסמוך והיה ניכר שהוא לקראתם על כן רץ תיכף מפתח האהל, מה שאין כן באינו ניכר שהוא לקראת המצוה לא ירוץ בדרך רק בבואו סמוך להמצוה, (עיין מ"ש בחידושינו פנים לכל אחד מהדיעות):

וילך ה' כאשר כלה לדבר וכו', וירצה

דבר המערכת

אלוקים יראה לו השה לעולה בני.

אברהם אבינו ע"ה היה הראשון שהיה מוכן למות ולמסור נפשו על קידוש השם, וכך לא רק את עצמו מוכן היה להיבטל כליל מפני רצונו וקדושת שמו יתברך, אלא גם את היקר לו מכל, והוא בנו יחידו יצחק אבינו, וכך גם יצחק אבינו הסכים בשמחה להיות הקורבן עולה להש"ת. אבל בוודאי מעלת אבותינו ה' אברהם ויצחק, אינו סתם הבחינה של מירות נפש על קידוש ה', אלא במעלה הרבה יותר גבוהה, כי למעשה מה שייך קידוש ה' במצות העקידה? איזה קידוש ה' בעולם תצמח מזה, אלא אצל אבותינו הקדושים היה זה הכל כי חיו רק למענו יתברך, והיה בהם מושרש האמונה הפשוטה, שכל חיותי כאן בעולם הוא מתנה מאת הש"ת, ובכל רגע ורגע אני חייב להודות לו על חסדו שהביא אותי לעולם, לקיים את מצותיו ורצונותיו, ולעשות נחת רוח לבוראי ית', ואם כן בוודאי אם כל המהות כאן בעולם הינו לקיים את רצונו, אז עד עכשיו היה רצונו שאחיה, ועכשיו רצונו לשחוט את בני, ואזי אני שוב מקיים את רצונו, ואין כאן בכלל עוד רצון אחר של הבן אדם לחיות, כי הרצון שלי הוא אינו בר ממשא בכלל, כי בהכל יש רצון הבורא וכולי שלו, ואם כך השמחה הוא רק לקיים את רצונו, והלכו שניהם יחדיו לקיים בשמחה את רצון הבורא.

הגמרא במסכת ברכות דף סא עמוד ב מציינת במצוות מסירות נפש לה' את התנא הקדוש רבי עקיבא, שמסר נפשו על קידוש ה' שאמר לתלמידיו: כל ימי הייתי מנטיער על פסוק זה בכל נפשך - אפילו נוטל את נשמתך, אמרת: מתי יבא לידי ואקיימו, ועכשיו שבה לידי לא אקיימו? היה מאריך באחד עד שיצתה נשמתו באחד. יצתה בת קול ואמרה: אשריך רבי עקיבא שיצאה נשמתך באחד. ע"כ לשון הגמרא.

בענין זה של מסירות נפש על כבודו יתברך נעלה לזכרון את הקדוש הרה"צ רבי אלטר ראובן שפירא הי"ד, נכד רבינו הבני יששכר אשר כבר בהיותו בן שבע עשרה שנה נתמנה לאדמו"ר ומשיך זקינו ה' בדינו, ובסאנוק, כי אביו הרה"ק רבי דוד נפטר בצעירותו, ולמרות ספרס לעלות על כסא אביו, ורק כאשר הרבי רבי מאיר שפירא רבה של לובלין כיהן אז כרבה של סאניק, צוה עליו בפקודת מרא דאתרא לקבל את המינוי נאות לכך, וכאשר נסע לאחר מכן לדודו הרבי צבי אלימלך מבלאזוב זצוק"ל, קיבל ממנו סמיכה לרבנות ואמר הרה"ק מבלאזוב ב"ה שדינוב אינה מתבטלת", ולאחר כשנה נסע עם קבוצה מתלמידיו ואנ"ש, לבעלזא אל הרה"ק רבי ישכר דוב מעלזא זצוק"ל [יומא דהילולא חל בשבוע הבא כ"ב חשוון] הרה"ק מבעלזא קירבו מאוד כאילו היה אדמו"ר זקן ורגיל ונתן לו את כל החזקות שהיו לוקנו בעל האור למאיר ואביו הרה"ק בעל הצמח דוד מדינוב, כשהיו בבעלזא, בבואו להיפרד, לאחר שנתן לרבי מבעלזא את ה"פתקאות" שלו, וגם תלמידיו ואנ"ש רצו לעשות כמאור, לקחו הרבי מבעלזא, והושיבו לידי ואמר לו, באו ונקרא ביחד את הפתקאות של אנ"ש וכן עשו.

במלחמת העולם השניה נהרג עקדה"ש בידי הנאצים ימ"ש בסמבור, לאחר שנכלה שם בבית הסוהר, יחד עימו הוצא להורג הקדוש רבי פנחס טברסקי הי"ד אב"ד אוסטילה (חנו של הרה"ק רבי ישכר דוב מבעלזא ז"ל) וכשהיו ביחד בכלא לפני הוצאתם להורג, דנו השנים ביניהם בענין מתי צריך לומר את הברכה "על קידוש השם".

בתקופה הקצרה משנת תרפ"ד ועד לשנת תש"ב בה נרצח, בה שימש כאדמו"ר לחסידי דינוב בעיר דינוב בוקובסק וסאנוק, ולמרות היותו צעיר לימים הלכו אלפים לאורו, וחיזק את היהודים הנרדפים בשנות הזעם, לבל ליפול ברות, ולהיות חוקים בקיום המצוות למרות כל הנסיבות והרדיפות, ולמנות מות קדושים כיהודים אשר מוסרים נפשם על כבוד שמו יתברך, וכך עשו תלמידיו שלא נתפתו לפיתויי הצבא הרוסי לבוא ולשרת אצלם וכך יצלו, כי היה זה כרוך בחילול שבת, ואילו שלא סרו למשמעו וכן הלכו בחשבם שכן יצלו, בעוה"ד גם נרצחו, ותלמידיו ששמעו בקולו מסרו נפשם על קידוש ה', אשר לא רצו להיכנע לידי הצורך העמלקי הנאצי ימ"ש, וקידשו שמו יתברך בעולם, הי"ד.

בחסדי הש"ת זכה כלל ישראל גם אחרי שנות הזעם והשוואה האימה,

